

USTAWA

z dnia 16 marca 1920 roku

w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustaw karnych obowiązujących w b. zaborze austriackim.

Art. 1. 1) Powszechną ustawę karną z dnia 27 maja 1852 r. (austr. Dz. u. p. № 117), względnie ustawę z dn. 9 kwietnia 1910 r. (Dz. u. p. № 73) zmienia się o tyle, iż w § 85a., 173, 183, 186b., i 200 wstępuje w miejsce kwoty dwieście koron—kwota tysiąc, w § 174 II, 175 II, 176 II i 181 w miejsce kwoty pięćdziesiąt koron—kwota dwieście pięćdziesiąt koron, w § 179, 184 i 203 w miejsce kwoty dwa tysiące koron—kwota dziesięć tysięcy koron, a w § 182 w miejsce kwoty tysiąc koron—kwota pięć tysięcy koron.

2) Ustęp 2 § 100 powszechnej ustawy karnej otrzymuje brzmienie następujące:

- a) „Jeżeli zachodzą okoliczności obciążające, zwłaszcza jeżeli przez gwałt zadany lub przez niebezpieczne zagrożenie skrzywdzony był przez dłuższy czas udęczony, jeżeli grożono morderstwem lub podpaleniem; jeżeli uszkodzenie, którem grożono, lub szkoda, któraby mogła wyniknąć z wymuszonego świadczenia, znoszenia lub zaniechania, przenosi kwotę dziesięć tysięcy koron; jeżeli pogroźka była wymierzona przeciw całym gminom lub powiatom—należy wymierzyć karę ciężkiego więzienia od jednego roku do lat pięciu“.

3) Część druga § 186 powszechnej ustawy karnej otrzymuje brzmienie następujące:

- b) „jeżeli kwota lub wartość wszystkich na kilka zawodów ukrytych, nabytych lub pozbytych rzeczy, pochodzących z kradzieży lub sprzeniewierzenia, przenosi razem tysiąc koron; albo
- c) jeżeli kwota lub wartość wszystkich ukrytych, nabytych lub pozbytych rzeczy, pochodzących z kradzieży lub sprzeniewierzenia, przenosi razem trzysta koron, a sprawca był już karany dwa razy za zbrodnię lub przekroczenie uczestnictwa w kradzieży lub sprzeniewierzeniu, — uczestnictwo winno być karane więzieniem od sześciu miesięcy do jednego roku, a w miarę wielkości kwoty, podstępu i szkody zrządzonej—aż do lat pięciu“.
- 4) W § 1 ustawy z dnia 25 maja 1883 r. (Dz. u. p. № 78) w przedmiocie przepisów karnych przeciwko udaremnieniu egzekucji przymusowych wstępuje w miejsce kwoty pięćdziesiąt złotych reńskich kwota tysiąc koron.

Art. 2. 1) Najwyższą granicę grzywien, przewidzianych w powszechnej ustawie karnej i w dodatkowych ustawach karnych, tudzież grzywiny, oznaczone w tych ustawach kwotą stałą, podwyższa się pięciokrotnie.

2) W § 221 powszechnej ustawy karnej w miejsce kwoty sto złotych reńskich wstępuje kwota tysiąc koron.

3) W § 522 powszechnej ustawy karnej w miejsce słów: „od dziesięciu do dziewięciu set złotych reńskich“ wstępują słowa: „od stu do stu tysięcy koron“.

4) Ustęp 2 § 260 powszechnej ustawy karnej otrzymuje brzmienie następujące:

„W przypadku pierwszym należy zamiast grzywiny wymierzyć odpowiednią karę aresztu przy uwzględnieniu wysokości grzywiny, wielkości przewinienia i stosunków osobistych skazanego. Kara aresztu, wstępująca w miejsce grzywiny, wynosi najmniej jeden dzień, a powyżej jeden rok; jeżeli jednak ustawa obok grzywiny grozi alternatywnie karą na wolności w wymiarze poniżej jednego roku, to kara aresztu, wstępująca w miejsce grzywiny nie może przekraczać tego wymiaru. Kara aresztu, wstępująca w miejsce nieściągalnej grzywiny lub nieściągalnej części grzywiny, może na wniosek skazanego być zamieniona na obowiązek darmego wykonania pracy na rzecz Państwa, powiatu lub gminy, o ile w czasie uczynienia tego wniosku istnieje sposobność do takich prac, przyczem dwa dni robocze będą liczone najmniej za jeden dzień aresztu. Niewykonanie pracy w określonym przez sąd terminie pociągnie za sobą bezwzględne wykonanie kary aresztu.

5) Kto w wykonaniu urzędu lub służby w poświadczeniu o wykonaniu pracy, dopuszczonej przez sąd w miejsce grzywiny (ustęp 4), świadomie potwierdza nieprawdę—będzie karany wedle § 103 powszechnej ustawy karnej za zbrodnię nadużycia władzy urzędowej.

6) Grzywiny, orzeczone przez sądy za czyny karygodne, kwoty pieniężne, uznane przez sąd za przepadłe, oraz czysty dochód ze sprzedaży przedmiotów, uznanych przez sąd za przepadłe — wpływają do Skarbu Państwa i będą użyte na budowę i utrzymanie domów poprawy, domów pracy przymusowej i zakładów wychowawczych dla zaniedbanej młodzieży w b. zaborze austriackim, o ile obowiązujące przepisy niektórych grzywien, wpływających do Skarbu Państwa, już nie przeznaczają na inne cele.

7) Postanowienie ustępu pierwszego § 75 ustawy z dnia 5 lipca 1912 r. (aust. Dz. u. p. № 128) o sile zbrojnej utrzymuje się w mocy.

8) Podarunki, o których mowa w § 104 i 105 powszechnej ustawy karnej, wpływają do Skarbu Państwa na cel, powyżej pod L. 6 wymieniony.

9) W § 311 powszechnej ustawy karnej dodaje się następujące zdanie drugie:

„Nadto złożony ma być podarunek, ofiarowany lub rzeczywiście dany, na rzecz Skarbu Państwa; podarunek taki względnie jego wartość będzie użyta na budowę i utrzymanie domów poprawy, domów pracy przymusowej i zakładów wychowawczych dla zaniedbanej młodzieży w b. zaborze austriackim“.

Art. 3. W § 532 powszechnej ustawy karnej w miejsce kwot pięćdziesiąt względnie dwieście złotych reńskich wstępują kwoty: pięćset względnie dwa tysiące koron.

Art. 4. 1) Skazanych na dłuższą karę pozbawienia wolności można za ich zgodą uwolnić warunkowo z zamknięcia, jeżeli odcierpieli w razie skazania na dożywotnie pozbawienie wolności najmniej piętnaście lat, w razie zaś skazania na czasowe pozbawienie wolności—dwie trzecie nałożonej na nich kary, w ciągu tego czasu dobrze się sprawowali, a wobec dawniejszego ich życia i innych stosunków osobistych można się spodziewać dalszego dobrego prowadzenia się, oraz jeżeli mają zapewnioną dostateczną i stałą sposobność do pracy, wystarczającej na ich utrzymanie, lub jeżeli stwierdzono, że ktoś dbać będzie o to, aby uwolnieni mieli schronienie i utrzymanie. Skazani na czasowe ciężkie więzienie lub więzienie, nie mogą być uwolnieni z zamknięcia przed odcierpieniem jednego roku, skazani na areszt lub areszt ścisły przed odcierpieniem sześciu miesięcy kary.

2) Warunkowe uwolnienie można każdej chwili odwołać, jeżeli uwolniony źle się prowadzi lub postępuje wbrew obowiązkorn, jakie nałożono na niego przy uwolnieniu.

Odwołanie ma ten skutek, że na poczet wyrzeczonej kary nie będzie zaliczony czas, jaki upłynął od warunkowego uwolnienia do ponownego zamknięcia.

3) Decyzję w przedmiocie warunkowego uwolnienia tudzież odwołania uwolnienia wydaje Minister Sprawiedliwości po wysłuchaniu zdania prokuratora przy sądzie apelacyjnym i zarządu więzienia.

4) Warunkowo uwolniony może być oddany na czas próby pod nadzór władzy bezpieczeństwa lub odpowiedniej osoby, która oświadczy gotowość podjęcia się tego obowiązku.

5) Władza bezpieczeństwa może zarządzić przytrzymanie uwolnionego z poważnych względów dobra publicznego, winna jednak postarać się natychmiast o decyzję w przedmiocie cofnięcia uwolnienia. Jeżeli przytrzymanie doprowadzi do odwołania uwolnienia—przyjmuje się, że odwołanie nastąpiło w dniu przytrzymania.

6) Jeżeli oznaczony czas kary upłynął bez odwołania uwolnienia warunkowego—kara uchodzi za odcierpianą.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w b. zaborze austriackim po upływie dni 14 po jej ogłoszeniu i stosuje się także do czynów karygodnych, przedtem popełnionych, o ile podsądny, wedle przepisów dawniejszych podlegałby traktowaniu surowszemu.

Art. 6. Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

L. Skulski

Minister Sprawiedliwości:

w z. Morawski